

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/415/2014
Identifikačné číslo spisu:	1108207631
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1108207631.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Slovenská lekárska komora, Račianska 42/A, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát Mgr. Zdenko Seneši, proti žalovanému MUDr. T., bývajúcemu v X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Jakub Mandelík, o zaplatenie 66,39 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 123/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2013 sp. zn. 5 Co 531/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. októbra 2009 č.k. 18 C 123/2009-25 zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I z 12. marca 2008 č.k. 14 Ro 49/2008-10. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 66,39 Eur so 6% úrokom z omeškania od 1. marca 2005 do zaplatenia a nahradiť trovy konania 68,77 Eur na účet JUDr. Ondreja Škodlera, advokáta, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie zdôvodnil citáciou § 14 a § 15 ods. 2 zákona č. 219/2002 Z.z. o povolaní lekára, o Slovenskej lekárskej komore, o povolaní zubného lekára, o Slovenskej komore zubných lekárov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 219/2002 Z.z.“) a obsahom Zápisnice zo snemu Slovenskej lekárskej komory z 1. februára 2004, z ktorej vyplynulo, že členský príspevok v Slovenskej lekárskej komore bol na rok 2005 okrem výnimiek schválený vo výške 2000 Sk. Žalovanému, ktorý neuhradil členský príspevok pre rok 2005 tak uložil povinnosť na jeho úhradu spolu s úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň ho zaviazal na náhradu trov konania 68,77 Eur. Nenariadenie pojednávania zdôvodnil odkazom na § 115a ods. 2 O.s.p. a § 200ea ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného (proti výroku o uloženej povinnosti) rozsudkom z 23.

novembra 2013 sp. zn. 5 Co 531/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania 28,33 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Ondreja Škodlera, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď s odkazom na § 100 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 122 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka vznesenú námietku premĺčania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú. Odvolací súd považoval právne posúdenie veci súdom prvého stupňa za vecne správne. Zdôraznil, že vznik, postavenie, práva a povinnosti Slovenskej lekárskej komory upravoval s účinnosťou do 31. decembra 2014 zákon č. 219/2002 Z.z., ktorý bol od 1. januára 2005 nahradený zákonom č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z.z.“). V zmysle § 43 ods. 1 citovaného zákona bola zákonodarcom zabezpečená právna kontinuita existencie pôvodnej Slovenskej lekárskej komory zriadenej podľa zákona č. 219/2002 Z.z. tak, že z nej bola zriadená Slovenská lekárska komora podľa zákona č. 578/2004 Z.z., ktorá sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom vrátane jej orgánov zriadených do 31. decembra 2004 vykonávajúcich pôsobnosť podľa zákona č. 578/2004 Z.z. až do ustanovenia nových orgánov komory podľa zákona č. 578/2004 Z.z. Mal za to, že z uvedeného vyplýva aj záväznosť a viazanosť rozhodnutí orgánov komory (snemu) prijatých do 31. decembra 2014 pre tieto orgány komory aj od 1. januára 2005, keď zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodíť priamo zo zákona alebo interného rozhodnutia orgánov komory zánik rozhodnutí prijatých do 31. decembra 2004 pôvodnými orgánmi komory pre činnosť orgánov komory zriadenej od 1. januára 2005. Odvolací súd z dôkazov založených v spise mal za zrejmé, že žalovanému ako lekárovi vzniklo členstvo v Slovenskej lekárskej komore (zákon č. 219/2002 Z.z.) a podľa § 95 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z. sa tak stal aj členom Slovenskej lekárskej komory zriadenej a transformovanej zákonom č. 578/2004 Z.z. Žalovaný v priebehu konania nepreukázal a ani netvrdil, že by došlo k zániku členstva v Slovenskej lekárskej komore v dôsledku ním podanej žiadosti o vyčiarknutie zo zoznamu členov. Vzťahovala sa tak naňho povinnosť platiť členský príspevok, ktorého výšku a splatnosť stanovovali vnútorné predpisy žalobkyne (§ 52 ods. 2 písm. c/, d/, ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z.). K namietanému rozporu § 14 ods. 1, 3 zákona č. 219/2002 Z.z. s č. 17 Smernice Rady 93/16 EHS odvolací súd uviedol, že predmetná smernica reguluje výkon lekárskeho povolania pre štátnych príslušníkov členského štátu, ktoré vykonávajú lekárske povolanie na území iného členského štátu a námietky žalovaného v tomto smere považoval za irelevantné. Odvolací súd tak nezistil žiaden nesúlad na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy s právom Európskej únie a Európskych spoločenstiev. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Za odňatie možnosti pred súdom konať považoval tú skutočnosť, že vec nebola verejne prejednaná v prítomnosti účastníkov konania, na pojednávanie nebol predvolaný. Nepovažoval za vecne správny právny názor odvolacieho súdu vo vzťahu k otázke vzniku jeho členstva u žalobkyne. Zdôraznil, že svoje členstvo popieral a nie je možné ho nútiť, aby takýmto členom bol. Trval na nemožnosti súdneho vymáhania nároku na zaplatenie členského príspevku žalobkyni, pretože sa nejedná o záväzkovoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah podľa § 49 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z. a vynucovať povinnosť možno len v prípade, ak takáto povinnosť bola uložená. Vyčítal odvolaciemu súdu, že zvolil pri interpretácii čl. 17 prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Odchýlil sa pri výklade a aplikácii čl. 17 od účelu a zmyslu Smernice Rady 93/16/EHS, ktorej účelom a cieľom je regulovať výkon lekárskeho povolania vo všetkých členských štátoch Európskej únie.

Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu písomne vyjadrila, žiadala dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Podľa § 238 ods. 5 prvej vety O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušnosť sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 tretia veta O.s.p.).

V prejednávanej veci bola žaloba podaná 4. marca 2008. Výšku minimálnej mzdy v deň jej podania určovalo nariadenie vlády č. 663/2007 Z.z. vo výške 268,87 Eur a jej trojnásobok predstavuje sumu 806,61 Eur. Dovolanie potom smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom túto sumu. Prípustnosť dovolania proti nemu je preto § 238 ods. 5 O.s.p. vylúčená.

S prihliadnutím na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014). Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Vady konania podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. žalovaný nenamietal a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

Žalovaný namietal, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), keď o veci nenariadil pojednávanie.

Podľa § 115a ods. 1 O.s.p. na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali.

Podľa odseku 2 pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Ustanovenie § 115a O.s.p. je výnimkou zo zásady, že ak súd rozhoduje vo veci samej, nariadi pojednávanie. Pojednávanie nemusí nariadiť len v prípade, ak zákon *expressis verbis* ustanoví, že pojednávanie netreba nariaďovať a sú súčasne naplnené všetky predpoklady uvedené v § 115a a to, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť iba na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. však uvedené predpoklady nemusia byť naplnené v drobných sporoch. Za drobné spory sa považujú spory uvedené v § 200ae ods. 1 O.s.p., t.j., ak v priebehu konania dosiahne

predmet konania 500 Eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Naposledy citované ustanovenie umožňuje súdu v drobných sporoch rozhodnúť bez nariadenia pojednávania bez ohľadu na splnenie zákonom predvídaných predpokladov (§ 115a ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ súd prvého stupňa v súlade s procesným predpisom túto možnosť využil a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom a preto žalovanému neodňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolací súd poukazuje na to, že z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že žalovaný svoje dovolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad v danej veci nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovaného proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 O.s.p., dovolací sú preto dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že úspešnej žalobkyni náhradu týchto trov nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou jej zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva vzhľadom na zrejmu neprípustnosť podaného dovolania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.